

UOHSX00ETSXM

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0068/2021/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-18144/2021/162/BVa

Brno 08.06.2021

V řízení o rozkladu ze dne 30. 3. 2021 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 1. 4. 2021 obviněným –

- **Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace, IČO 00066001,** se sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 19. 2. 2021 JUDr. Danielem Volopichem, ev. č. ČAK 07162, Advokátní kancelář Volopich, Tomšíček & spol., s.r.o., se sídlem Vlastina 602/23, 323 00 Plzeň,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0050/2021/VZ, č. j. ÚOHS-09637/2021/500/Alv ze dne 17. 3. 2021, vydanému ve správním řízení o přestupku zahájeném z moci úřední dne 10. 2. 2021,

ve věci možného spáchání přestupků podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, obviněným, v souvislosti se správním řízením vedeným Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže pod sp. zn. ÚOHS-S0391/2020/VZ ve věci veřejné zakázky „III/10245 Chraštičky - Kozárovice“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 7. 7. 2020, která byla téhož dne uveřejněna na profilu zadavatele pod systémovým číslem P20V00001011,

jsem s přihlédnutím k návrhu a stanovisku rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

I.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0050/2021/VZ, č. j. ÚOHS-09637/2021/500/Alv ze dne 17. 3. 2021, podle § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. c) téhož zákona **ve výroku III**

m ě n í m

tak, že tento výrok nově zní:

Za spáchání přestupků uvedených ve výrocích I. a II. tohoto rozhodnutí se obviněnému – Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace, IČO 00066001, se sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5 – podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek ve znění pozdějších předpisů, ukládá

pokuta ve výši 1 500 Kč (jeden tisíc pět set korun českých).

Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0050/2021/VZ, č. j. ÚOHS-09637/2021/500/Alv ze dne 17. 3. 2021, podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 a § 90 odst. 5 téhož zákona, **ve výrocích I, II a IV**

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Průběh zadávacího řízení a správního řízení

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“) k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese, s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178, a pro zvláštní postupy podle části

šesté, a rovněž k projednávání přestupků podle tohoto zákona a ukládání pokut za jejich spáchání, zahájil dne 8. 2. 2021 řízení ve věci možného spáchání přestupku obviněným - Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace, IČO 00066001, se sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 19. 2. 2021 JUDr. Danielem Volopichem, ev. č. ČAK 07162, Advokátní kancelář Volopich, Tomšíček & spol., s.r.o., se sídlem Vlastina 602/23, 323 00 Plzeň (dále jen „**obviněný**“ nebo „**zadavatel**“) – při zadávání veřejné zakázky s názvem „III/10245 Chraštíčky - Kozárovice“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 7. 7. 2020, která byla téhož dne uveřejněna na profilu zadavatele pod systémovým číslem P20V00001011 (dále jen „**veřejná zakázka**“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Dne 17. 3. 2021 vydal Úřad rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0050/2021/VZ, č.j. ÚOHS-09637/2021/500/Alv(dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
3. Výrokem I Úřad rozhodl tak, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v § 252 odst. 1 zákona, když Úřadu v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0391/2020/VZ nedoručil ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu navrhovatele – ROBSTAV k. s., IČO 27430774, se sídlem Mezi vodami 205/29, 143 00 Praha 4 (dále jen „**navrhovatel**“) – doručeného Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 2. 10. 2020, tedy nejpozději do dne 12. 10. 2020, své vyjádření k uvedenému návrhu, ale učinil tak až dne 14. 10. 2020.
4. Výrokem II Úřad rozhodl tak, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v § 252 odst. 1 zákona, když Úřadu v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0391/2020/VZ, nedoručil ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu navrhovatele, doručeného Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 2. 10. 2020, tedy nejpozději do dne 12. 10. 2020, kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na uvedenou veřejnou zakázku, ale učinil tak až dne 14. 10. 2020.
5. Výrokem III napadeného rozhodnutí Úřad za spáchání přestupků obviněnému uložil pokutu ve výši 10 000 Kč se splatností dvou měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.
6. Výrokem IV Úřad obviněnému uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč do dvou měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.
7. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že z dodejky datové zprávy obsahující informaci o datu dodání stejnopisu návrhu navrhovatele prostřednictvím datové schránky obviněnému vyplývá, že obviněnému byl stejnopis návrhu navrhovatele prostřednictvím datové schránky dodán dne 2. 10. 2020 (ve 20:06 hodin), a téhož dne tedy podle § 211 odst. 6 zákona zároveň i doručen. Dnem následujícím po dni doručení stejnopisu návrhu, tj. dne 3. 10. 2020, obviněnému začala plynout lhůta 10 dnů stanovená v ustanovení § 252 odst. 1 zákona k doručení vyjádření k návrhu a zaslání dokumentace o zadávacím řízení. Zákonná desetidenní lhůta tak uplynula dne 12. 10. 2020 (pondělí) a obviněný měl povinnost doručit své vyjádření a zaslat dokumentaci o zadávacím řízení Úřadu nejpozději tohoto dne. V této zákonné lhůtě však obviněný Úřadu vyjádření k návrhu nedoručil a dokumentaci

o zadávacím řízení nezaslal; obviněný tak učinil až dne 14. 10. 2020, tj. 2 dny po lhůtě stanovené v ustanovení § 252 odst. 1 zákona.

III. Rozklad zadavatele

8. Dne 1. 4. 2021 obdržel Úřad rozklad zadavatele proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 18. 3. 2021. Rozklad tedy byl podán v zákonné lhůtě.

Námítky rozkladu

9. Zadavatel má za to, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Ve dnech 1. 10. 2020 a 2. 10. 2020 mu bylo od navrhovatele doručeno několik obsáhlých návrhů, a to u několika veřejných zakázek. Dle zadavatele se jednalo jednoznačně o šikanózní návrhy, které byly v řízeních u Úřadu opakovaně zamítány. Návrh mu byl doručen v pátek večer mimo hodiny, kdy ještě zaměstnanci pracují, a nemohl se s ním seznámit dříve než v pondělí ráno. V tom dle zadavatele lze rovněž spatřovat úmysl navrhovatele.
10. Zadavatel nerozporuje, že mu běží 10 denní lhůta bez ohledu na dny pracovního klidu, ani to, že při aplikaci § 211 odst. 6 zákona, by se za okamžik doručení návrhu zadavateli považoval den 2. 10. 2020. Domnívá se, že je třeba rozlišovat, zda se znění § 211 odst. 6 zákona vztahuje pouze na komunikaci v zadávacím řízení či nikoliv. Zadavatel má za to, že na doručení návrhu se § 211 odst. 6 zákona nepoužije, jelikož nejde o komunikaci zadavatele a navrhovatele v zadávacím řízení. Dle názoru zadavatele se jedná o komunikaci v rovině práva veřejného, a proto by se lhůta měla počítat nikoliv od dodání do datové schránky, ale od okamžiku skutečného doručení (tj. přihlášení do datové schránky). Zadavatel se domnívá, že pokud existují dva možné výklady, je nutné použít ten, který je ve prospěch obviněného.
11. Zadavatel má za to, že se Úřad nedostatečně vypořádal s jeho námitkou, že materiální stránka nebyla naplněna prodlením trvajícím pouhé dva dny. Naopak se domnívá, že argumentace obsažená v bodu 42 napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelná.
12. Dle zadavatele Úřad rovněž nedostatečně zohlednil argumentaci týkající se omezení v důsledku vyhlášeného nouzového stavu.
13. Zadavatel se proto domnívá, že v daném případě existují takové závažné okolnosti případu, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a o přestupek se tak ani nejedná. Současně považuje za nenaplněnou formální stránku přestupku, a to s ohledem na nesprávné počítání lhůt. Za nezákonnou dále považuje i výši pokuty, která, dle jeho názoru, měla být uložena maximálně v rádech stokorun.

Závěr rozkladu

14. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu zrušil napadené rozhodnutí a od uložení pokuty upustil nebo aby ji alespoň snížil.

IV. Řízení o rozkladu

15. Úřad po doručení rozkladů neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

16. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech, byl podle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**přestupkový zákon**“) přezkoumán soulad výroků napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále byla přezkoumána rovněž správnost napadeného rozhodnutí. S přihlédnutím k návrhu rozkladové komise byl přijat následující závěr.
17. Úřad rozhodl správně a v souladu s právními předpisy, pokud zadavatele uznal vinným z přestupků vymezených ve výrocích I a II napadeného rozhodnutí. Po přezkoumání všech skutkových okolností daného případu však byly shledány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které bylo přistoupeno ke snížení výše uložené pokuty. Za správné a zákonné lze napadené rozhodnutí považovat i ve výroku IV. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které byla pokuta za spáchané přestupky snížena, a rovněž také důvody, proč byl rozklad zamítnut a napadené rozhodnutí potvrzeno co do výroků o vině a nákladech řízení.

V. K námitkám rozkladu

18. Zadavatel v podaném rozkladu v zásadě opakuje argumenty, které již vznášel v řízení před Úřadem. Rozklad tak nepřináší žádnou novou právní argumentaci, na základě níž by bylo možno dospět k odlišnému závěru, než který vyslovil Úřad v napadeném rozhodnutí.

K posouzení povahy doručování návrhu zadavateli navrhovatelem

19. Podle § 211 odst. 6 zákona při komunikaci uskutečňované prostřednictvím datové schránky je dokument doručen dodáním do datové schránky adresáta.
20. Zadavatel na jedné straně uvádí, že nerozporuje, že mu běží lhůta k podání vyjádření od okamžiku dodání, avšak na straně druhé namítá nesprávné počítání lhůt, a tím i nenaplnění formální stránky přestupku.
21. Zákon v § 211 odst. 6 vymezuje okamžik doručení při komunikaci mezi zadavatelem a dodavatelem k okamžiku dodání do datové schránky. Toto ustanovení představuje *lex specialis* vůči úpravě obsažené v zákoně č. 300/2008 sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZEU**“). Ustanovení § 211 odst. 6 zákona je současně třeba vnímat v celém kontextu § 211 zákona, který v odstavcích 1 až 5 vymezuje pravidla komunikace v zadávacím řízení. Je proto nepochybné, že pro doručování mezi zadavatelem a dodavatelem v zadávacím řízení se § 211 odst. 6 zákona použije. Zákon ovšem v § 211 výslovně neřeší otázku doručení stejnopisu návrhu zadavateli navrhovatelem.
22. Pro posouzení správnosti závěrů napadeného rozhodnutí je proto nutné nejprve odpovědět na otázku, zda se na doručení stejnopisu návrhu použije pravidlo obsažené v § 211 odst. 6 zákona. Toto ustanovení ve svém textu neobsahuje vymezení, zda se pravidlo v něm stanovené vztahuje pouze na datové zprávy zaslané v rámci zadávacího řízení. Je proto nutné vyjít ze smyslu a účelu této normy. Předchozí zákonná úprava obsažená v zákoně č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, neobsahovala žádná ustanovení, která by řešila doručování

písemností při zadávání veřejných zakázek, a bylo tak nutné vycházet z pravidel obsažených v ZEU. To však způsobovalo problémy a výkladové obtíže nejen v rámci zadávacího řízení samotného, ale i při výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek. Tyto problémy vycházely z nejednotného náhledu na postavení zadavatele v různých fázích zadávacího řízení, kdy pro doručení některých písemností platilo, že byly doručeny okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba, a naopak pro jiné písemnosti platilo, že byly doručeny okamžikem dodání do datové schránky. Výkladová stanoviska k této problematice pak byla následně vytvářena v rozhodovací praxi správních soudů.

23. Zákonodárce, zjevně si vědom této nejednoznačnosti, zakotvil v § 211 odst. 6 zákona pravidlo, jímž je určen okamžik doručení datové zprávy v komunikaci uskutečňované při zadávání veřejných zakázek. Toto pravidlo je tak ve vztahu k úpravě obsažené v ZEU nutně *lex specialis*, přičemž jeho důsledkem je to, že již není dále nutné činit složité úvahy ve vztahu k tomu, v jaké fázi se nachází dané zadávací řízení a v jakém postavení se vůči sobě nachází odesílatel a adresát s ohledem na danou fázi. Sjednocení této úpravy současně vede k větší právní jistotě všech adresátů této normy, neboť mají najisto postaveno, že pokud mezi sebou komunikují v rámci zákonem upravených vztahů, pak jakákoliv poslaná datová zpráva je protistraně doručena okamžikem jejího dodání do datové schránky adresáta. V případě, že by však měl být přijat výklad, který uvádí zadavatel v podaném rozkladu, pak by se posuzování komunikace týkající se veřejných zakázek dostalo zpět do stavu, ve kterém bylo před účinností zákona, a bylo by tak nutné znovu zkoumat, zda jde o komunikaci v zadávacím řízení či mimo ni s ohledem na postavení účastníků komunikace z pohledu ZEU. Takový výklad by tedy znamenal krok zpět od právní jistoty a jednoty právní úpravy směrem k nejistotě a roztržitosti, což však zjevně odporuje smyslu a účelu § 211 odst. 6 zákona.
24. Tento výklad podporuje i samotné znění důvodové zprávy, které ač stručně, přesto srozumitelně vymezuje účel § 211 odst. 6 zákona takto: „*Zákon obsahuje speciální ustanovení ohledně doručování do datových schránek, kdy se za okamžik doručení považuje okamžik dodání do datové schránky adresáta.*“ Je zřejmé, že zákonodárce neměl v úmyslu pravidlo pro doručování do datové schránky omezit pouze na komunikaci, která je vymezena v odstavcích 1 až 5 uvedeného ustanovení (tj. komunikaci, jejímž prostřednictvím zadavatel a dodavatelé činí úkony v zadávacím řízení), nýbrž měl v úmyslu vztáhnout je na veškerou komunikaci uskutečňovanou v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek, tedy i na doručení návrhu stejnopisu zadavateli navrhovatelem.
25. Obdobně se k dané problematice vyjadřuje i komentářová literatura k zákonu. Publikace KRUTÁK, T; KRUTÁKOVÁ, L; GERYCH, J. Zákon o zadávání veřejných zakázek s komentářem k 1. 10. 2016. 1. vydání. Olomouc: ANAG, 2016, str. 546 uvádí: „*[j]akýkoliv dokument zasílaný prostřednictvím datové schránky zadavatelem dodavateli či naopak je doručen již okamžikem dodání. To platí mimo jiné také pro podání námitek nebo stejnopisu návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.*“ Stejný závěr lze nalézt i v publikaci PODEŠVA, V; a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Zákon o registru smluv. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016, str. 785, podle níž: „*ustanovení § 211 odst. 6 zákona představuje speciální úpravu stanovení okamžiku doručení dokumentu při komunikaci prostřednictvím datové schránky (...) Dochází tak k zásadnímu vyjasnění problematiky, která se objevila za účinnosti zákona o veřejných zakázkách č. 134/2006 Sb., který tuto problematiku neobsahoval a byla předmětem poměrně výrazných výkladových problémů (...) Jednoznačným definováním*

okamžiku doručení datové zprávy do datové schránky adresáta by mělo dojít k usnadnění posouzení dodržení lhůt ve vztahu k podání námitek či stejnopisu návrhu, resp. jakýchkoliv lhůt, jejichž počátek je vázán na okamžik doručení.“

26. Pokud jde o rozhodovací praxi Úřadu, lze v této souvislosti odkázat na závěry rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 6. 3. 2018 č. j. ÚOHS-R0229/2017/VZ-06677/2018/321/OMa. V tomto rozhodnutí bylo ve vztahu k posouzení okamžiku doručení stejnopisu návrhu zadavateli uplatněno pravidlo obsažené v § 211 odst. 6 zákona, přičemž závěry zde obsažené vychází ze stejných základů, jako je tomu v nyní řešené věci.
27. Lze tedy konstatovat, že Úřad nepochybil, pokud v bodu 36 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že: *„Z dodejky datové zprávy obsahující informaci o datu dodání stejnopisu návrhu navrhovatele prostřednictvím datové schránky obviněnému vyplývá, že obviněnému byl stejnopis návrhu navrhovatele prostřednictvím datové schránky dodán dne 2. 10. 2020 (ve 20:06 hodin), a téhož dne tedy podle § 211 odst. 6 zákona zároveň i doručen.“* (zvýraznění doplněno předsedou Úřadu). Námitka zadavatele, že § 211 odst. 6 zákona nelze použít pro posouzení okamžiku doručení návrhu zadavateli navrhovatelem je tedy nedůvodná.
28. Nad výše uvedené je však vhodné uvést, že rozkladová námitka zadavatele by neobstála ani v případě, že by na posouzení okamžiku doručení stejnopisu návrhu stejnopisu měl být aplikován ZEU. I v takovém případě by totiž byl stejnopis návrhu doručen okamžikem dodání do datové schránky a nikoliv okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí oprávněná osoba, jak nesprávně dovozuje zadavatel. Zadavatel svoji argumentaci opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. Afs 57/2013 – 39 ze dne 7. 8. 2013 a dodává, že zaslání návrhu je sice komunikací mezi zadavatelem a dodavatelem, to však nikoliv v rovině práva soukromého, ale v rovině práva veřejného. Z toho zadavatel dovozuje, že je v postavení orgánu veřejné moci, přičemž v postavení orgánu veřejné moci se nachází i navrhovatel, a proto je nutné na doručení návrhu aplikovat § 17 odst. 3 ZEU.
29. Jak již bylo uvedeno výše, byla tato otázka, z důvodu chybějící úpravy pro doručování v dřívějším zákoně, řešena v rozhodovací praxi Úřadu a správních soudů. Právní úprava obsažená v § 114 odst. 4 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, vymezila povinnost doručení návrhu takto: *„Návrh musí být doručen Úřadu a ve stejnopisu zadavateli do 10 kalendářních dnů ode dne, v němž stěžovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel námitkám nevyhověl.“*, oproti tomu pak stojí § 251 odst. 2 zákona, podle něhož: *„Návrh musí být, není-li stanoveno jinak, doručen Úřadu a ve stejnopisu zadavateli do 10 dnů ode dne, v němž stěžovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel námitky odmítnul.“* Na tomto místě je rovněž nutné podotknout, že znění obsažené v § 251 odst. 2 zákona se od předchozí právní úpravy neliší.
30. Otázkou okamžiku doručení při doručování stejnopisu návrhu zadavateli za účinnosti předchozího zákona se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku 1 Afs 2/2013-46 ze dne 24. 4. 2013, v němž dospěl k závěru, že: *„V předmětné věci je však rozhodné, že povinnost doručit stejnopis návrhu zadavateli vychází z práva veřejného (§ 114 odst. 2 věta první ZVZ) a její splnění se také promítá v rovině veřejného práva, kdy má přímý vliv na zastavení správního řízení [§ 117a písm. c) ZVZ]. (...) Nejvyšší správní soud tak došel k závěru, že se při doručování stejnopisu návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele musí*

aplikovat stejná ustanovení zákona a výkladová pravidla, jako při doručování originálu návrhu ÚOHS. Dodavatel v daném případě plní povinnost uloženou mu veřejným právem za účelem podmínek správního řízení. (...) V nyní posuzovaném případě žalobce zvolil k doručení stejnopisu návrhu zadavateli (v souladu s § 148 odst. 2 ZVZ) datovou schránku. Na určení okamžiku doručení měl být tedy aplikován § 18 ElZ, který upravuje provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datové schránky. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu byla tak lhůta zachována, bylo-li podání učiněné prostřednictvím datové schránky nejpozději poslední den této lhůty dodáno ve formě datové zprávy do datové schránky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 - 79).“ (zvýraznění doplněno předsedou Úřadu).

31. Ačkoliv se tedy výše uvedený rozsudek týkal právního předpisu, který již není platný ani účinný a který byl v plném rozsahu nahrazen zákonem, bylo by nutno i nyní na doručení návrhu zadavateli navrhovatelem pohlížet stejnou optikou, tedy jako na úkon, který již překračuje do veřejnoprávní oblasti dozoru nad zadáváním veřejných zakázek. Na doručení návrhu zadavateli prostřednictvím datové schránky by se tak aplikovala tatáž pravidla, která platí pro provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci, a která jsou upravena v § 18 zákona ZEU. K doručení stejnopisu návrhu zadavateli by tak rovněž došlo okamžikem, kdy se prokazatelně dostal do sféry zadavatele, tedy již samotným podáním do datové schránky zadavatele.
32. Současně je ovšem nezbytné uvést, že zákon v § 251 odst. 2 navrhovatel stanovuje povinnost návrh doručit Úřadu a ve stejnopisu zadavateli do 10 dnů ode dne, v němž navrhovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel námitky odmítnul. V případě, že by navrhovatel tuto svoji povinnost nesplnil a zadavateli by ve stanovené lhůtě návrh nedoručil, jednalo by se o nesplnění procesní podmínky pro vedení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele a řízení by bylo **zastaveno dle § 257 odst. e) zákona** z důvodu, že **návrh nebyl zadavateli doručen** v zákonem stanovené lhůtě. Pro navrhovatele je tak zásadní, aby návrh doručil zadavateli i Úřadu ve stanovené lhůtě, neboť jen tak může být Úřadem v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele v zadávacím řízení meritorně rozhodnuto.
33. V případě, že by však doručení návrhu zadavateli mělo nastat až okamžikem přihlášení oprávněné osoby, dostal by se navrhovatel do nejistého postavení. Zadavatel by totiž mohl bezprostředně ovlivnit to, zda v řízení o přezkoumání jeho úkonů v zadávacím řízení bude meritorně rozhodnuto či nikoliv. Stačilo by totiž, pokud by se zadavatel záměrně přihlásil do datové schránky až poté, co uplyne lhůta pro doručení návrhu, a řízení o návrhu by muselo být zastaveno, neboť doručení by nastalo až s jeho přihlášením do datové schránky. Zadavatel přece zcela přesně ví, kdy uplyne lhůta pro podání návrhu. Z hlediska zájmu na rychlém a účinném přezkoumání úkonů zadavatelů při zadávání veřejných zakázek by došlo k úplnému potlačení základních zásad, na nichž stojí zákon a činnost Úřadu. Zadavatel v podaném rozkladu zmínil, že takového jednání se nedopustil. Nelze ovšem toto ustanovení zákona vykládat různě pro situace, kdy zadavatel doručení návrhu nepřihlášením do datové schránky brání projednání věci, a kdy se naopak do datové schránky včas přihlásí a projednání věci nebrání. Takové rozlišení by bylo zcela nelogické a také nezákonné.
34. Je proto nutné považovat za správný závěr Úřadu o tom, že zadavateli byl návrh doručen do jeho datové schránky okamžikem dodání datové zprávy navrhovatele, a to dne 2. 10. 2020. Tento den je pak dnem, kdy nastala skutečnost rozhodná pro běh lhůty

stanovené zadavateli pro doručení svého vyjádření k podanému návrhu a rovněž lhůty k doručení dokumentace o zadávacím řízení, které podle § 252 odst. 1 zákona činí 10 dnů ode dne doručení návrhu zadavateli.

35. Podle pravidel pro počítání času lhůta pro zaslání vyjádření a dokumentace Úřadu zadavateli uplynula dne 12. 10. 2020. Z obsahu spisu vyplývá, že zadavatel vyjádření i dokumentaci doručil Úřadu až dne 14. 10. 2020, což ostatně ani zadavatel v průběhu správního řízení nijak nerozporoval.
36. Je proto nepochybně prokázáno, že zadavatel nesplnil povinnosti vyplývající mu z § 252 odst. 1 zákona řádně a včas, přičemž tímto naplnil formální znaky přestupku dle § 268 odst. 1 písm. e) zákona. Úřad tedy dospěl ke správnému závěru, když posoudil doručení vyjádření zadavatele k návrhu a doručení dokumentace o zadávacím řízení jako opožděné.

K materiální stránce přestupku

37. Zadavatel v podaném rozkladu namítal, že existují takové okolnosti případu, které snižují společenskou nebezpečnost skutku, a že tak nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Zadavatel současně za nepřezkoumatelný označil závěr uvedený v bodu 42 napadeného rozhodnutí o tom, že by byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem.
38. Pokud zadavatel namítá nepřezkoumatelnost týkající se závěru o naplnění materiálního znaku, je nejprve třeba se zabývat tím, zda napadené rozhodnutí tímto nedostatkem skutečně trpí.
39. V bodu 42 napadeného rozhodnutí se Úřad vypořádával s námitkou zadavatele, že jeho jednání postrádá společenskou škodlivost, neboť rozhodnutí v řízení vedeném u Úřadu pod sp. zn. ÚOHS-S0391/2020/VZ bylo vydáno v zákonných lhůtách a stíhaným skutkem ani nebyl narušen průběh správního řízení. Úřad na tomto místě dává zadavateli částečně zapravdu, že rozhodnutí v daném řízení bylo vydáno v zákonných lhůtách, avšak poukázal na to, že mu je obecně stanovena povinnost rozhodnout bez zbytečného odkladu, což je potřebné i pro samotný chod činnosti Úřadu a možnou plynulost přezkoumávání jednotlivých případů. V době, kdy zadavatel Úřadu zaslal své vyjádření a dokumentaci o zadávacím řízení, již Úřad tyto dokumenty, které jsou klíčové pro posouzení podaného návrhu, měl mít k dispozici. Prodlení v délce dvou dnů tak představuje zbytečný odklad v rozhodování Úřadu.
40. Po přezkoumání uvedeného závěru Úřadu a argumentace zadavatele nelze dospět k závěru, že by tento závěr byl nepřezkoumatelný. Úřad v tomto bodu vysvětluje, proč prodlení zadavatele, které představuje toliko 2 dny, nepovažuje za jednání, které by postrádalo společenskou škodlivost. Tento závěr Úřadu přezkoumatelný je, o čemž ostatně svědčí i argumentace samotného zadavatele, který s vyřčeným závěrem věcně polemizuje. Je tak zřejmé, že závěr Úřadu, i úvahy, které ho k tomu závěru vedly, pochopil. Námitce nepřezkoumatelnosti tak nelze přisvědčit.
41. V daném případě byl přijat závěr, že došlo k naplnění formálních znaků přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona. Podle § 270 zákona se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý.
42. Zákon v § 270 konstruoval vyvratitelnou právní domněnku o naplnění materiálního znaku přestupku, pokud došlo k naplnění znaků formálních. Úřad tak není povinen zkoumat, zda došlo či nedošlo k naplnění materiálního znaku a zda čin zadavatele vykazuje společenskou

škodlivost, neboť ta je zákonem presumována. Nicméně s ohledem na skutečnost, že se jedná o vyvratitelnou právní domněnku a zadavatel vznášel námitky, v nichž tvrdil, že jeho pochybení není společensky škodlivé, pročež je vyloučeno, že by se jednalo o přestupek, se Úřad touto argumentací zabýval.

43. Je nutné uvést, že posouzení prodlení při doručení dokumentace o zadávacím řízení a vyjádření zadavatele ve vztahu ke společenské škodlivosti již řešil Krajský soud v Brně ve svém rozsudku 29 Af 5/2019-38 ze dne 30. 3. 2021, v němž uvedl: *„Jak již bylo řečeno, společenskou škodlivost nesplnění povinnosti dle § 252 odst. 1 ZZVZ lze spatřovat minimálně v potencialitě dotčení činnosti žalovaného ve vztahu k jím hájenému veřejnému zájmu či možné nadbytečně dlouhé blokaci kauce navrhovatele. Zároveň lze zohlednit popisovaný úmysl zákonodárce po poměrně přísném svázání zadavatelů formálními požadavky zákona, kdy dodržování povinností dle ZZVZ, včetně povinnosti dle § 252 odst. 1 ZZVZ, má výrazný generálně preventivní prvek vysílající zadavatelům vzkaz o potřebě relativně rigidního a včasného dodržování (i formálních) požadavků zákona.“*
44. V citovaném rozsudku tak krajský soud dovodil, že společenskou škodlivost nesplnění povinnosti podle § 252 odst. 1 zákona lze spatřovat minimálně v potencialitě dotčení činnosti Úřadu ve vztahu k jím hájenému veřejnému zájmu nebo ve vztahu k nadbytečně dlouhé blokaci kauce navrhovatele. Pro posouzení činu zadavatele jako společensky škodlivého tedy postačí, že tento je potenciálně způsobilý ohrozit činnost Úřadu ve vztahu k jím chráněnému veřejnému zájmu. Tím je zájem na rychlém a efektivním přezkumu postupu zadavatele v zadávacím řízení, potažmo tedy zájem na tom, aby bylo řádně přezkoumáno, jakým způsobem zadavatelé nakládají s veřejnými finančními prostředky.
45. Jak správně uvedl Úřad v bodu 42 napadeného rozhodnutí, je při rozhodování ve správním řízení vázán lhůtami, které pro vydání rozhodnutí stanovuje správní řád. Zadavatel k závěrům obsaženým v této části napadeného rozhodnutí uváděl, že pokud došlo k vydání rozhodnutí ve stanovených lhůtách, pak zdržení o dva dny nemůže představovat ohrožení veřejného zájmu na vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě.
46. K této argumentaci zadavatele je ovšem třeba odkázat na znění § 71 odst. 1 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bezodkladně. Správní řád tedy lhůtu pro vydání rozhodnutí stanoví jako lhůtu v délce *bez zbytečného odkladu*, tedy logicky jako lhůtu co nejkratší možnou. Správní orgán má rozhodnutí vydat primárně v této lhůtě, pokud je však již nucen k onomu odkladu přistoupit, musí rozhodnutí vydat ve lhůtě dle § 71 odst. 3 správního řádu, stále však platí, že to musí učinit co nejdříve. Nelze tak chápat lhůtu 30 dnů, případně 60 dnů, jako samostatnou přídatnou lhůtu, pro kterou neplatí požadavek vydání rozhodnutí zbytečně neodkládat. O tom rovněž svědčí znění § 71 odst. 3, z něhož vyplývá, že rozhodnutí musí být vydáno „nejpozději“ ve stanovené lhůtě. Nelze tedy přisvědčit zadavateli v jeho závěru, že dodržáním lhůty 60 dnů nedošlo k ohrožení veřejného zájmu. Jakékoliv prodlení, které neumožní vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, je potenciálně způsobilé ohrozit veřejný zájem, který Úřad hájí.
47. Je nutné rovněž zdůraznit, že výše citovaný rozsudek krajského soudu potencialitu ohrožení právem chráněného veřejného zájmu z hlediska rychlosti shledal i za situace, kdy zadavatel rozhodl o zrušení zadávacího řízení, a došlo tak k naplnění podmínek pro zastavení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele podle § 257 písm. g) zákona. Pokud tedy správní soud závěr

o potencialitě ohrožení právem chráněného veřejného zájmu shledal při zrušení zadávacího řízení, o to intenzivněji je veřejný zájem ohrožen za situace, kdy zadávací řízení zrušeno nebylo.

48. Současně je třeba uvést, že při posuzování právem chráněného zájmu nejde jen o zájem navrhovatele na rychlém přezkoumání úkonů zadavatele, ale také o zájem samotného zadavatele na tom, aby bylo ve věci rychle rozhodnuto, a aby tak měl postaveno najisto, zda jeho postup v zadávacím řízení je či není v souladu se zákonem. Jakékoliv zdržení při vydání rozhodnutí představuje riziko i pro samotného zadavatele, že již nebude schopen veřejnou zakázku úspěšně realizovat.

K námitce nemožnosti spáchat jedním jednáním dva přestupky

49. Zadavatel se v podaném rozkladu ohradil proti přitížení za to, že měl spáchat dva přestupky, neboť má za to, že v zákoně není nikde uvedeno, že se má jednat o dva skutky. Dle závěru zadavatele jde o nejednoznačnost zákona, která mu ale nemůže být kladena k tíži.
50. Podle § 252 odst. 1 zákona zadavatel je povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení. Společně s tímto vyjádřením zašle Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh.
51. Zadavateli nelze dát zapravdu ani u této námitky. Přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona se zadavatel dopustí tím, že nesplní některou z povinností podle § 252 odst. 1, 3 nebo 4, § 254 odst. 5 nebo 6 nebo § 258 odst. 1. Ze znění § 252 odst. 1 zákona však vyplývá, že tento zadavateli stanovuje dvě povinnosti, a to každou z nich upravuje v samostatné větě téhož ustanovení. Jednak je to povinnost doručit své vyjádření k podanému návrhu a jednak povinnost společně s vyjádřením zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení, to vše v zákonem stanovené lhůtě. Obě tyto věty obsahují povinnosti, které zadavatel je povinen splnit. Pokud by měla být správná argumentace zadavatele, pak by se nesplněním kterékoli z těchto povinností nebo obou povinností současně mělo jednat pouze o jeden přestupek. Takový výklad ovšem odporuje samotnému textu zákona i jeho systematické. Navíc odporuje i účelu a smyslu zákona, kterým je, aby zadavatel zaslal Úřadu jak své stanovisko, tak i dokumentaci o zadávacím řízení, která je zásadní pro skutková zjištění Úřadu. Mohou nastat takové situace, kdy zadavatel sice zašle své vyjádření, ale nikoliv dokumentaci, nebo zašle dokumentaci, ale už nezašle vyjádření k návrhu. Každý jeden z těchto skutků bude představovat porušení práva, a zpravidla i společensky nebezpečné jednání a přestupek. Jsou-li tyto dva skutky spáchány zároveň v jednom správním řízení, jde ve vztahu k tomuto řízení nepochybně o závažnější situaci, než kdyby byl spáchán jen jeden z nich. Tímto pohledem je možno uzavřít, i kdyby snad Úřad považoval stíhané skutky za jeden přestupek, musel by při výměře pokuty zohlednit závažnost takového jednoho přestupku, která by se odvíjela mimo jiné od toho, kolik různých právních povinností zadavatel porušil. Vyšší pokutu by Úřad jistě musel uložit v situaci, že by zadavatel nesplnil obě dotčené povinnosti, oproti situaci že by zadavatel nesplnil jen jednu z nich. Ve zdejším případě zadavatel porušil obě dotčené povinnosti dle § 252 odst. 1. Argumentace zadavatele, že došlo ke spáchání jen jednoho přestupku, tak nemůže zlepšit jeho procesní postavení, neboť i kdyby snad Úřad viděl stíhaný skutek jako jeden přestupek, stejně by při výměře pokuty musel zohlednit pluralitu porušených právních povinností k tíži obviněného. Přitom lze předpokládat, že by uložil pokutu ve stejné výši. Tato rozkladová námitka je tedy bezpředmětná.

52. Lze se každopádně ztotožnit s názorem Úřadu, že jde o dva samostatné přestupky, byť jejich právní základ leží v jednom ustanovení zákona. Důvody byly popsány výše. Úřad proto v napadeném rozhodnutí nepochybil, pokud zadavatele shledal vinným ze spáchání dvou přestupků. A současně nepochybil ani při ukládání pokuty, když v souladu se zásadou absorpce podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona uložil pokutu za přestupek vymezený ve výroku II, který hodnotil jako závažnější, a druhý z přestupků při uložení pokuty zohlednil jako přitěžující okolnost.

53. Závěry Úřadu obsažené v napadeném rozhodnutí odpovídají jazykovému i teleologickému výkladu zákona, a současně i zásadám pro ukládání pokut dle přestupkového zákona.

K tvrzeným okolnostem vylučujícím protiprávnost

54. Zadavatel v podaném rozkladu dále vznášel několik tvrzení směřujících k posouzení skutkových okolností daného případu, z nichž dovozuje vyloučení protiprávnosti jeho jednání.

55. Prvním z těchto tvrzení bylo, že fakticky mu nebyla zachována lhůta 10 dnů od doručení stejnopisu návrhu, neboť mu návrh navrhovatele byl do datové schránky dodán v pátek večer po pracovní době. Taková okolnost však nezpůsobuje vymizení společenské škodlivosti či protiprávnosti zadavatelova pochybení. Zákon v § 252 odst. 1 zákona stanovuje lhůtu 10 dnů na zaslání vyjádření a dokumentace o zadávacím řízení. Z hlediska běhu času je tak nepochybné, že při desetidenní lhůtě vždy minimálně 2 dny připadnou na sobotu nebo neděli. Jde jen o to, kdy nastane okamžik určující běh lhůty a na kterou část běhu lhůty dny pracovního klidu připadnou. V daném případě nastala skutečnost určující počátek běhu lhůty v pátek 2. 10. 2020 a lhůta k podání vyjádření uplynula v pondělí 12. 10. 2020. Zadavatel se snaží vznesenou námitkou tvrdit, že fakticky došlo ke zkrácení jemu určeného časového prostoru pro zaslání vyjádření a dokumentace, avšak k takovému zkrácení nedošlo. Lhůta zůstala zadavateli zachována v celé její délce. Zákon totiž nijak neoperuje s tím, kolik dní pracovního klidu na časový úsek běhu lhůty připadne. Zákon tedy nezohledňuje ani případné svátky. Výjimku tvoří pravidlo o koncích lhůt plynoucích z občanského práva. Zadavatel se nemůže zbavit odpovědnosti za své protiprávní jednání tvrzením namítajícím rozvržení pracovní doby ani tím, že navrhovatel návrh doručil do datové schránky až ve večerních hodinách. Rozhodné v otázce protiprávnosti jednání zadavatele nebude ani to, že zadavatel obdržel několik dalších obsáhlých podání a měl k tomu i jinou administrativu. Zadavateli je bez ohledu na jeho pracovní či úřední hodiny, pracovní vytížení a množství práce stanovena povinnost, kterou je povinen ve stanovené lhůtě dodržet, a v případě, že tak neučiní, dopustí se přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona. Námitku zadavatele proto nelze považovat za důvodnou. Závěr Úřadu uvedený v napadeném rozhodnutí pod bodem 43 je tedy závěrem správným a v podrobnostech na něj lze odkázat. Skutečnosti tvrzené zadavatelem nelze považovat za okolnosti vylučující protiprávnost, neboť spočívají v běžných pracovních podmínkách.

56. Současně nelze za důvodnou považovat ani námitku zadavatele, že Úřad nepřihlédl k tomu, že v důsledku protiepidemických opatření souvisejících s nemocí Covid 19 a vyhlášením nouzového stavu od 5. 10. 2020 musel přijmout různá opatření a jeho činnost byla ztížena. Zadavatel se však mylí, pokud tvrdí, že Úřad k takové skutečnosti nepřihlédl. Zadavatel zcela pomíjí, že Úřad se této argumentaci věnoval v bodu 44. Zadavatel tedy nemůže s úspěchem

tvrdit, že Úřad k jeho tvrzením nepřihlédl, pokud je jím tvrzená skutečnost jako polehčující okolnost zohledněna ve výši uložené pokuty. Úřad obsah námítky zadavatele zcela vyčerpал již v napadeném rozhodnutí, a lze tak na toto vypořádání v rámci vypořádání námitek rozkladu zcela odkázat.

K důvodům snížení uložené pokuty

57. Zadavatel vznášel námítky proti uložené pokutě a její výši. Tyto však vycházely zejména z přesvědčení, že se nedopustil přestupků vymezených v napadeném rozhodnutí. V řízení o rozkladu však byly výroky napadeného rozhodnutí shledány jako správné a zákonné. Uložení pokuty tak je nutným následkem protiprávního jednání zadavatele.
58. Zadavatel v podaném rozkladu poukazoval na skutečnost, že od navrhovatele obdržel v rozhodné době několik různých podání týkajících se jím zadávaných veřejných zakázek. Úřad toto tvrzení zadavatele, které ověřil ze skutečností známých mu z jeho úřední činnosti a dospěl k závěru, že se jedná o polehčující okolnost, neboť bylo zjištěno, že zadavateli plynuly lhůty ve smyslu § 252 odst. 1 zákona ve vztahu k 8 návrhům jen od jednoho navrhovatele, a to téměř souběžně. Současně pak jako polehčující okolnost zhodnotil i to, že na území České republiky byl v době běhu lhůty vyhlášen nouzový stav, který mohl omezit či minimálně ztížit běžné činnosti zadavatele.
59. S hodnocením Úřadu uvedených okolností, jakožto polehčujících skutečnosti je možné se zcela ztotožnit, nicméně celkový souběh těchto okolností má dle názoru předsedy Úřadu mnohem zásadnější dopad na běžnou činnost zadavatele. Na souběh takového množství návrhů podaných jedním navrhovatelem se skutečností, kterou zadavatel nemohl nijak ovlivnit ani předvídat a kterou představovalo vyhlášení nouzového stavu, je třeba pohlížet jako na mimořádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, které měly Úřad vést k uložení pokuty v nejnižší možné výši. Takovou výši dle názoru předsedy Úřadu představuje pokuta vyměřená částkou 1 500 Kč, která ještě naplní požadavek na preventivní funkci uložené pokuty, avšak současně dostatečně zohlední mimořádné okolnosti daného případu. V souladu s výše uvedeným názorem tak výrokem I. tohoto rozhodnutí došlo ke změně napadeného rozhodnutí co do výše uložené pokuty.

K přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí

60. V řízení o rozkladu byla přezkoumána zákonnost napadeného rozhodnutí a jeho věcná správnost, jakož současně i zákonnost postupu Úřadu. Napadené rozhodnutí bylo shledáno zákonným a věcně správným v jeho výrocích I, II a IV Úřad ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci tak, aby mohl posoudit, zda v daném případě zadavatel spáchal přestupky či nikoli. Současně Úřad všechny podklady pro vydání rozhodnutí řádně označil a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a které ho vedly k závěru, že se zadavatel dopustil přestupků. Zjištěný skutkový stav Úřad přezkoumal z hlediska naplnění zákonných ustanovení. Dále Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval, a současně dostatečně odůvodnil jejich použití. Závěry Úřadu obsažené v napadeném rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněny a jsou vnitřně logicky uspořádané.

Závěr

61. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, pokud zadavatele shledal vinným ze spáchání přestupků vymezených

ve výrocích I a II, a proto nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí v těchto výrocích a dále v souvisejícím výroku IV. Z toho důvodu bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí a podaný rozklad proti napadenému rozhodnutí byl zamítnut. Předseda Úřadu se však neztotožnil s hodnocením polehčujících okolností při stanovení výše pokuty, a proto přistoupil ke změně napadeného rozhodnutí co do výše uložené pokuty tak, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

JUDr. Daniel Volopich, se sídlem Vlastina 602/23, 323 00 Plzeň

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy